

PILOTÁK VÉLEMÉNYE ÉLET – HIVATÁS – MUNKA

Mi a jó, mi a rossz a sofőréletben?

SZERETEM – NEM SZERETEM

Mint minden foglalkozásnak, a hivatásos gépkocsivezetői szakmának is vannak napsütéses és borúsabb oldalai. Melyek ezek? Mit szeret egy gépkocsivezető a munkájában, és mit nem szeret? S ha vannak is egybecsengő dolgok a válaszokban, valószínűleg minden gépkocsivezető mást-mást válaszolna ezekre a kérdésekre. Most három kolléga választ ismerhetjük meg. Ők a környezetvédelemmel nagyon magas szinten foglalkozó és egyebek mellett hulladékszállítást végző, nagy nemzetközi cég, a Remondis AG. & CO. magyarországi leányvállalatának, a Remondis Kft-nek a gépkocsivezetői. Egy keveset megtudhatunk a pályafutásukról is.

HUPEK ATTILA (33)

Nem emlékszem mikortól, de valamikor kissrác koromtól kezdtem egyre hevesebben vonzódni az autókhoz. Nem mind-egyikhez egyformán, inkább az érdekelt, hogy minél nagyobb, minél nehezebb és minél hosszabb legyen. Tudtam, egyszer ilyet fogok vezetni, ha nagy leszek. Egy házban laktam a sofőr nagybátyámmal, aki bízottat, tette a lovat alám. Persze addig, amíg az álomból

valóság lett, tanulnom kellett egy „rendes” szakmát, öntőminta készítő lettem, de alig vártam, hogy 18 éves legyek. A jogsim megszerzése után 96-ban lettem a C kategóriát is. Nosza, máris egy 3,5 tonnás kisteherautón kezdtem el a szakmát, zöld-séges árubeszerző lettem. Sokat dolgoztam, sokszor az autóban aludtam, jól kerestem, de fiatal voltam, bírtam a gyűródést. Aztán jégkrém terítéssel folytattam, később Németországban dolgoztam egy fuvarozó cég-

nél, általában német-olasz fuvarok voltak, és nagyon szerettem. Hosszú utak, szép tájak, szép pénz, vidám legényélet, de nem tartott örökké. Valamikor ez idő tájt nőhetett be a fejem lágya és nagyon komoly szándékkal családot alapítottam, nem lehetett tovább nemzetközizni. Közben levizsgáztam E kategóriából is, mert e nélkül nemigen sofőr ma a sofőr. Talán kiderült az eddigiekből, hogy szeretem ezt a szakmát, szeretek vezetni és szép éveket tudok magam mögött. Hogy mi az, amit szeretek benne? Igazából ezt még nem is gondoltam így végig. Na lássuk csak!

Először is nem vagyok helyhez kötve és a fuvarfeladatnak megfelelően járhatom az országot. A főnököm csak a feladatot adja, de nem tud beleszólni, mit, hogyan tegyek, és én szeretek magam dönteni. A sofőrmunka az önállóságról szól, arról, hogyan oldunk meg egyedül különböző feladatokat. Ez lehet egy pillanatnyi ötlet egy lerakóhelyen, egy váratlan forgalmi helyzet, vagy akár egy közúti ellenőrzés. Magam határozom meg, mikor eszem, mikor iszom és mennyi idő alatt. Én választom ki, hogy milyen útvonalon fogom végrehajtani a fuvarfeladatot és ezt úgy kell tennem, hogy a cégnél is elégedettek legyenek. Kíélhetem az autószeretetemet és olyan helyekre juthatok el, ahová a saját pénzemből soha nem lehetne. És amit még szeretek, az a felelősség. Rám bízhatnak egy drága járművet, amivel nem szabad visszaélni, s nem szabad balesetet okozni. Nem is tettem még ilyet.

Nézzük azt, mit nem szeretek. Régen rakodóval járt a sofőr, akit sok helyen kávéval, kisebb ajándékkal vártak és volt segítség a rakodásnál. Ma a nagyáruházaknál imádkozni kell, hogy levegyék az árut, sőt, néha jattolunk is. Az még a jobbik eset, ha csak jelzi az átvévo: „jaj de szomjas vagyok”. Ha nem hallottam, állhatok a tűző napon 4-5 órát és ezeken a helyeken sem vízcsap, sem WC nincs a sofőröknek. Ki fog végre ebben rendet teremteni?

Régebben szerettem Pesten vezetni, ma már nem annyira. Az okokat mindenki ismeri. Sűrű a forgalom, nagy a tülekedés,

sok a szemtelen toladó autós, rosszak, keskenyek az utak, az M0-ás gyűrű még mindig egy katasztrófa. Csak egyet említek. A Nagy Lajos király útja még jó nagy szakaszon kétszer egysávos, és van ahol kitöredezett kockakő a burkolat.

Az is bosszantó, hogy milyen sokba kerül manapság egy képesítés megszerzése. Nem kellene csodálkozni, hogy egyre kevesebb a képzett sofőr. A végére azért egy jót is mondanék. A Remondis az első munkahelyem, ahol teljes fizetéssel vagyok bejelentve. A többi nem ilyen volt.

SZABÓ TIBOR (53)

Tudatosan készültem erre a pályára. A „B” kategóriát 1974-ben szereztem meg, a C-t és az E-t jóval később, 1982-ben Budapesten, a Dob utcai ATI-nál. Fiatalabbaknak hosszabban mondom: Autóközlekedési Tanintézet.

Aztán a szakmát a Belkereskedelmi Szállítási Vállalatnál, egy ma már nem létező országos fuvarozó vállalatnál kezdtem. Egy konténeres IFA-t kaptam, lehetett vele gépészkedni, tanulni a sofőrökös minden csínját-bínját. De szerettem vezetni, nem esett nehezemre semmilyen munka. Később dolgoztam egy szintén már hamuvá lett vállalatnál, a Fűszért-nél. Ott csak budapesti áruterítéssel foglalkoztam, úgy ismerem a várost, mint a tenyeremet. Ezt követően néhány év vállalati személygépkocsi vezetés következett, s nagy előnyöm volt, hogy minden közlekedési helyzetben értettem, hogy a teherkocsisok mit, miért fognak tenni. Dolgoztam a Coca Colánál, a Transcamionnál, itt a Remondisnál 4 éve vagyok. Most egy olyan Mercedes kukáson dolgozom, ami előlről veszi fel a konténeret és ebből csak kettő van az országban. Mind a kettő nálunk. Az autó gyönyörű, amerre járok, mindenütt megnézik, öröm rajta dolgozni.

Hogy mit szeretek a munkában? Először is az autóvezetés nekem örök szerelem. Nem, nemcsak az autópálya nyáron! Nagyon tudom élvezni a kanyargós országutakat és szeretek nehéz időjárási körülmények között vezetni. Kód-

A Remondis pilótái: (balról) Szabó Tibor, Hupek Attila, Nagy Gábor

Cégkrónika

■ A Remondis elődje 1934-ben alakult.

■ A Remondis összesen 20 millió lakosnak nyújt

az Önkormányzatokon keresztül szolgáltatásokat.

■ A Remondis 6 000 darabos járműparkkal rendelkezik.

■ A Remondis világviszonylatban 500 telephelyből álló létesítményhálózatot üzemeltet és 21 európai országban, illetve Kínában, Japánban, Tajvanon és Ausztráliában van jelen.

■ A Remondis évente 25 millió tonna hulladék anyagot gyűjt be, dolgoz fel és értékesít.

■ A Remondis a válogatáshoz, előkészítéshez és kezeléshez több mint 500 saját üzemet működtet.

A csodaautó. Hulladék konténeres Mercedes

ben, esőben, hóviharban, mert ott derül ki, ki a jó sofőr.

A gépkocsivezetői munkában szinte minden órában valamilyen nehézséget, problémát kell megoldani, s ha jól megoldottam, az nekem mindig jó érzést ad. Aztán ott van az autó! Külön élvezet számomra, hogy mindig tisztán tartom a munkahelyemet, nagyon figyelek a műszaki állapotra, mert megnyugtató, ha egy tiszta, megbízható autóval dolgozhatok. Ezt sajnos ebben a szakmában sokan nem így gondolják. Látok mindenféle embert és sok elhanyagolt, koszos fülkájú autót az utcán, vagy parkolás közben. Még tovább finomítva a dolgot, az is érdekes, izgalmas időszak, amikor az ember új autóra ül és figyel, tanulja a heppjeit, mert minden autó más. Persze van, akit ez nem érdekel, csak megy, mint a vak tyúk, nyomja a gázt. Azt nehezen lehet megfogalmazni, mit lehet szeretni az autózásban, mert valaki vagy szereti ezt a szép, de veszélyes szakmát, vagy nem.

Persze van olyan is, amit nem szeretek, ami bosszant, vagy elkeserít, de ezek mind olyan dolgok, amelyek nem tőlem függenek. Először is az, hogy a gépkocsivezetői szakma mennyire nincs ma megbecsülve. Mert az, hogy a szakmán kívüliek lenéznek bennünket, talán érthető, mert nem értenek ahhoz, amit mi végzünk. De hogy még a szakmán belüliek is! Több helyen megfordultam és tudom, vannak olyan főnökök, akik nem a közlekedésből jöttek, és úgy gondolják, a sofőrmunka csak annyi, hol rakjuk fel, hol rakjuk majd le, amit viszünk. Velük nehéz meg-

értetni, mit lehet végrehajtani és mit nem. Volt már olyan főnököm, akinek azt kellett mondanom, „nézd, ha te itt az íróasztalnál hibázol kiradírozod, és újra írod. De ha én hibázok, azt nem tudom kiradírozni.” Na, talán akkor értett meg valamit!

Nem jó, hogy ma a pályakezdőknek nincs meg a fokozatos betanulási lehetőségük, mint fiatal koromban.

És még valamit! Az anyagi megbecsülésünk is nagyon gyenge lábakon áll. Ennyi pénzt sokkal kevesebb felelősséggel, sokkal biztonságosabb munkahelyen is meg lehet keresni. De ez országos jelenség. Én még emlékszem rá, amikor a kamionost a fizetése miatt is irigyelték!

Ami a közúti forgalmat illeti, nem vagyok pesszimista. Az igaz, hogy én is kerülök konfliktushelyzetbe támadó, szemtelen, mutogató eszetlennel, de nem idegesít. Egy mondat a Bibliából: „ne válaszolj a bolondnak az ő beszéde szerint, hogy hozzá ne váljal hasonlónak.” Ajánlom mindenkinek.

NAGY GÁBOR (26)

A családban senki nem dolgozott a közlekedésben, de a testvérem sofőr lett. Aztán nekem is megtetszett. Most, hogy végre dolgozhatok is ebben a szakmában, még jobban szerettem. Igyekszem is az idősebb kollégáktól mindent eltanulni, mit, hogyan kell jól tenni.

Szeretem azt, hogy ez egy mozgalmas munkahely, és nincs két egyforma nap. Itt egy év alatt annyi minden megtörténik az emberrel, hogy regényt lehetne belőle írni. Voltam én ben-

zinkutas is, de idegesített, hogy a főnök bármikor beleszóllhatott a munkámba. Nekem erre nincs szükségem, mert csak arra figyelek, hogyan hajtsam végre hibátlanul a feladatomat.

Amit teszek, azt nem melónak, hanem hivatásnak tekintem, mert nagy értékekre és emberéletekre kell vigyáznunk. Sokszor azon kapom magam, hogy BKV utasként, vagy gyalogosként is csak a forgalmat figyelem, csak ez érdekel. Jó érzést ad, ha valamilyen akadályt jól meg tudok oldani. Legyen az egy emberrel kapcsolatos ügy, vagy egy olyan műveletet, amikor centizni kell valahol és sikerül. Jó lesz a napom, ha valakivel valamilyen egyezsége jutottam, és együtt megoldottunk valamit.

Egyébként Baja mellett egy kis faluban születtem, arrafelé ilyenek az emberek. Itt a Remondisnál alig több mint, egy éve dolgozom, jól érzem magam. Sitt konténeressel járok, vannak fix és alkalmi helyek, én állítom össze a programomat. Minden héten vakítóan tisztára mosott munkaruhát kapunk, mert itt fontos,

hogyan jelenünk meg az ügyfeleinknél.

Az igaz, hogy nem akkor eszem, iszom, amikor kellene, de ez velem jár, meg lehet szokni. A forgalomban azt látom, nagyon sok autós fogalma sincs, mit szabad és mit nem egy nagy autó közelében. Csak ritkán történik meg, hogy egy személygépkocsi a főúton áldadva lemond javamra az elsőbbségéről, és maga elé enged ráfordulni a főútra. A tolakodó sietőseket sokszor utolérem valamelyik árokba borulva. Sajnos sokan vannak. A közúti ellenőrzésről sem túl jó a véleményem. Már kisebb hibánál is vagy túlságosan nagy a büntetés, vagy „megegyezés” kérdése. Persze nem minden esetben van ez így, de előfordul, ezt minden sofőr tudja. Ha kukás autóval vagyok, azzal nem állítanak meg, de ezzel egyébként is szerencsém van, mert ha egy úton közúti ellenőrzés van, én biztos, hogy nem azon az oldalon gurulok. Visszafelé meg kikerülöm őket.

Nem kellene nekem inkább lőtőzni?

Tóth I. Gábor

A MINŐSÉG A LEGJOBB BEFEKTETÉS

Tartályürítő kompresszorok

BRÄTSCHE
KOMPRESSOREN

Olajmentes kompresszorok vegyi anyagokkal, élelmiszerekkel, olajtermékekkel stb. teli folyadéktartályok ürítésére

H-9028 Győr, Külső Veszprémi út 5. • Tel.: 36 (96) 512-620...9
Tel.: 36 (96) 436-589, 436-590 • Fax: 36 (96) 436-591
E-mail: langex@langex.hu; langex@t-online.hu
Web: www.langex.hu